ԱՒԵՏԱՐԱՐ

ՀԱՏՈՐ Խ. ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ, ՅՈՒԼԻՍ 1, 1911 ԹԻՒ 7

ԳՈՒՐԳԷՆ Մ. ՅԱԿՈԲԵԱՆ
ԿԱՄ
ՀԻՆԴԱՄԵԱՑ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱՆ

[Այս յօդուածով մեր նպատակը որչափ կենսագրական մը տալ և սիրելի մը յիշատակել է՝ այնչափ ևս ցուցնել է թէ հոգի մը ո՛րչափ կանուխէն և չուտ կրնայ Քրիստոսինը ըլլալ կամ Քրիստոսեայ ըլլալ և Անոր քով երթալ։]

Լոնտոնի վրայ նստող գիւղական երկայրակ միակ տունի մը վերնոյթին սենեակներէն մէկուն մէջ, մօտիկը լուսաւէտ լուսամուտներէն մէկուն, պզտիկ մանչի մը կայ՝ մէջն ալ պզտիկ մանչ մը։ Դիրուկ ու Թոմպուլիկ է. այտերը թոլոր՝ կ'ըսես կորմիր խնձոր, Թուշերը նուռ, գլուխը խելոնի, կլոր ու խաչոր. խոյոր ու կսկծուն են աչքերն ալ. Ապրիլ մէկ է օրը՝ և ինք հիւանդ, ու հիւանդ մը՝ որ սոլ պիտի չոպրի, ինչպէս վերջը կը հասկնանք։ Հիւա ծանր չերեւիր ու. չինք գիտեր ասկայն։ Թղմէ ու խաւարտոռ չինուած քանի մը անելուն բայց չատ սիրուած խաղալիկներ ունի։ Անոր չնորով լեցուած լուչկրի ասուփ մը մանաւանդ՝ զոր միշտ աչքին առջև կը պահէ ու կը ըսեռուարէ։ Ախորժակ չունի ու ուտոր համար բան չուտեր, թէև քանի մը օր առաջ քոր կ'ապար։ Երբեմն պուտ պուտ ջուր կը խմէ՝ ու ան ալ կը փսխէ։ Պարական գոյ մը վրայ ալ կը խօսի. ձեռքս, ոտքս, ականջս, աչքս, գլուխս, վիզս, կողս, սիրտս, փորս կ'ըսէ տաեներ մէյ մը։ Կ'զգայեր որ բժիշկի պէտք կայ՝ բայց բժիշկ չկայ։ Ու ուսիկա կ'աւելցնէ տառապանքը՝ թէ՛ իր և թէ՛ իր ծէրերուն, որ այդ պատճառաւ իսկ բժիշկներու Բժիշկին կը կապուին ու կ'ապաւինին միայն, որ կա՛մ բժշկէ՝ կա՛մ երթէ կ'առնէ, գիրենք իր կամքին պատրաստէ։

Ու կը հիւծի, կը սղաւթ ան հեռվհեռէ՝... Սակայն հանդարտ ու համբերատար է։ Դիլներներն անպամ ինք կ'երլէ ու իր դէմի վերուէն կ'առնէ կը խմէ իր ջուրը. թէև հայր ու մայր նստած գինքը կը հսկեն ու իրենք հոգալ կ'ուզեն իրենց պզտիկ գանուկը։ Բայց պզտիկ հիւանդն ալ զանոնք կը հոգայ և կ'ըսէ. «Հայրիկ, մայրիկ, ես կրնամ խմել ու պառկիլ։» Ասել կ'ուզէ թէ դուք ալ հանգիստ բրէք, ոքուն մի կենաք։ Սակայն այս կը կրկնապատկէ ծնողաց սէրն ու անձնուրացութիւնը ծնողասէր զաւակին հանդէպ. թէև ու

, նորէն չպրեր խնամել Թոնկագին կնոջը...։

Եղանակին դէմ միայն քիչ մը արտունչ ունէր։ «Ներանի, հայրիկ, մայրիկ, արիներդ դային սա ձիւները սանէին ու դարան բերէին. սանիքներդ գոնէ բացուէին» կ'ըսէր հէգ հիւանդը կրկին ու. կրկին։ Ու իրաւունք ալ ունէր. ամէնուն սրտէն ու բերնէն կը խօսէր։ Դարասուին մէկ ամիսը եւած էր. Զատիկն ալ մօտ էր. բայց ոչ լեռան վրայ, ոչ ալ դաշտին վրայ տոմ մը գեսին չէր սեցեր։ Ձմեռը իր վեցերորդ ամիսին մէջ էր ու տեղի ասուու երես ալ չէր ցուցներ։